

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه "اعتراض" شماره هفتم
۰۶ جولای ۲۰۲۰

سخن نخست:

مادران و کودکان کابلی؛ در میانه مرگ و فراموشی

حمله انتحاری بر زایشگاه و شفاخانه نوزادان و مادران "صد بستر دشت برچی" که در بیست و سوم ثور اتفاق افتاد، آگاهانه به منظور قتل عام مادران و نوزادان، طراحی و عملی شد و در نتیجه آن ۲۴ نفر به شمول داکتران، زنان و کودکان کشته شدند.

در شمار جنایت‌ها و حملات وحشیانه دیگری که در دو دهه اخیر در افغانستان صورت گرفته، این حمله در نوع خود بی‌سابقه بود. هرچند تروریستان طالب و داعش، حمله‌های زیادی بر غیر نظامیان، در شهرها، مراکز فرهنگی و اجتماعی انجام داده اند؛ اما این حمله که از پیش، برای کشتن مادران، کودکان نوزاد و پزشکان که جان انسان‌ها را از مرگ نجات می‌دهند انجام شد، بیش‌تر از حملات دیگر، خبرساز گردید. وجدان مردم افغانستان، جهان و سازمان‌های مدافع حقوق انسان‌ها را خدشه‌دار کرد.

این حمله جنایتکارانه بر تنها شفاخانه دولتی و خیریه در غرب کابل انجام شد که تنها امید نجات مادران و نوزادان از مرگ بود و هر روز جان ده‌ها مادر و نوزاد را هنگام زایمان و ولادت نجات می‌داد. دشت برچی در غرب کابل بیش از یک میلیون جمعیت دارد. ساکنان آن بیش‌تر فقیر و زاغه نشین اند، که از شهرها و ولایت‌های جنگ‌زده به این‌جا آمده اند و بیش‌ترشان، مربوط به طبقه کارگر، دست فروش و محروم بوده و نمی‌توانند بدون کمک نهادهای خیریه، جان‌شان را از مرگ و بیماری نجات دهند. در این‌جا، هرچند به دلیل تراکم جمعیت، شفاخانه‌های خصوصی نیز توسط سرمایه‌داران ایجاد شده؛ اما این شفاخانه‌ها، پول زیادی را از بیماران می‌گیرند و خدمات مصون ندارند و شفاخانه‌های دولتی از این نقطه بیش‌تر فاصله دارد.

شفاخانه نسائی ولادی صد بستر دشت برچی، با حمایت پزشکان بدون مرز فعالیت می‌کرد. این سازمان به دلیل تهدیدهای امنیتی حمایت خود را از این شفاخانه متوقف کرده و نمی‌تواند به کمک‌هایش ادامه بدهد. این تصمیم سازمان پزشکان بدون مرز، در حالی اعلام شد که عاملان حمله به این شفاخانه تا حالا شناسائی نشده است. زمانی که حمله صورت گرفت، دولت اعلام کرد که طالبان انجام داده اند؛ اما این گروه آن را انکار کرد. وزارت خارجه آمریکا پس از این حمله، چشم از این جنایت بست و به بهانه حمایت از روند صلح موضعی اتخاذ کرد که انگار این جنایت اندک بوده باشد و تلاش کرد که افکار عمومی و توجه جهان را از عاملان آن منحرف کند. طالبان که پیش از این، حملات مرگبار فراوانی را بر غیر نظامیان انجام داده اند، به نحوی در چنین حملات نقش دارند.

هرچند این حمله در سطح جهانی محکوم شد و سبب برانگیخته شدن احساسات و همدردی با قربانیان گردید و "اشرف غنی" از آغاز حملات تهاجمی بر طالبان و بازسازی و بازشدن هرچه زودتر این شفاخانه سخن گفت؛ اما دولت در مورد تأمین امنیت این شفاخانه اطمینان نداد و نداده است. این مسأله سبب شد که پزشکان بدون مرز اعلام کنند که به دلیل تهدیدهای امنیتی نمیتوانند حمایت خود را از این شفاخانه ادامه بدهند. هرچند وزارت صحت عامه، پس از یک ماه و بیست روز، در یازدهم سرطان اعلام کرد که این شفاخانه به فعالیت آغاز کرده است، مسأله امنیت آن حل نشده و یک مشکل بزرگ در کار مجدد این شفاخانه محسوب می‌شود که سبب قطع حمایت پزشکان بدون مرز گردید. وعده حکومت مثل همیشه در مورد تأمین امنیت مردم و این شفاخانه، مثل پوقانه در هوا گم و نیست شده است.

بربنیاد گزارش‌ها پس از حمله به شفاخانه صد بستر دشت برچی، مادران باردار در غرب کابل دچار مشکلات فراوانی شده اند. در شفاخانه‌های خصوصی و دولتی نزدیک این محل، رسیدگی لازم از آن‌ها و کودکان شان نمی‌شود. بیماری که در این شفاخانه‌ها می‌روند، به دلیل نبود امکانات، کارکنان صحتی کم تجربه و نبود بستر کافی، پذیرفته نمی‌شوند. بیش‌ترشان، سرگردان از این شفاخانه به آن شفاخانه، شب و روز را سپری می‌کنند. این‌که این روند چه را بر سر مادران و کودکان می‌آورد، کمتر کسی می‌داند.

این مصیبت درحالی دامن‌گیر این جمعیت محروم کابل شده است که این روزها اپیدمی کرونا در افغانستان، به‌ویژه در کابل، که بیش از شش میلیون جمعیت دارد، به نقطه اوج خود رسیده است. شمار زیادی مادران باردار شب‌ها و روزها در کابل، از یک شفاخانه به شفاخانه دیگری به دلیل نبود حمایت دولتی، امکانات صحتی و درمانی سرگردان اند. آن‌ها بیش‌تر از هر گروه اجتماعی و انسانی قربانی می‌دهند.

نه رهبران دولتی نه امریکا و نه سازمان صحتی جهان و نه پزشکان بدون مرز، رنج این مادران را درک می‌کنند. مادران باردار در کابل چنین روزگاری تلخی دارند و همزمان خطر کرونا زندگی آن‌ها و کودکانی را که در بطن‌شان دارند و خانواده‌های آن‌ها را تهدید می‌کند.

مسئول این وضعیت که دامن‌گیر زنان و کودکان کابل گردیده کیست؟ تنها کاری که مردم تا حالا توانسته، دادخواهی برای ادامه کمک‌های سازمان پزشکان بدون مرز به مادران بوده است. اما به این دادخواهی توجه نشده است. دولت به سازمان پزشکان بدون مرز از تأمین امنیت این شفاخانه اطمینان نداده است. این درحالی است که دولت و وظیفه دارد، امنیت شهروندان، مراکز خدماتی و درمانی را بگیرد. دولتی که چنین به رنج شهروندان، مادران و کودکان بی‌پروا باشد چه‌گونه دولتی است؟